

Carlo Ancelotti önéletrajzából kiderül, hogyan kell győzni és enni

2010 szeptember 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Chelsea olasz menedzsere új könyvében többek között csillapíthatatlan étvágyáról is mesél.

Nehéz lenne elképzelni, hogy Sir Alex Ferguson vagy Arsène Wenger így kezdené önéletrajzának egy fejezetét: „Vannak napok, amikor odaálok az egész alakos tükör elé, és úgy viselkedek, mint egy kintornász. Csavargatom a nyakam és a seggemet bámulom. Nem túl épületes látvány, de mégis megnyugtat a tény, hogy a farpofáim egy földrengést is kibírnának.”

Így kezdődik az a fejezet, amelyben Ancelotti azt taglalja, hogyan volt képes a legkényesebb szituációkat is a maga javára fordítani – legyen szó akár Silvio Berlusconi futball-álmainak szövögetéséről, vagy Roman Abramovics nagyratörő terveiről. Ez a fajta szerencsejátékos-attitűd végig jelen van az önéletrajzban: az olasz mester kedélyes, ravasz és tele van meglepetésekkel. Ennek köszönhetően talán azok sem tudják majd letenni a könyvet, akiket sohasem érdekelt Ancelotti, mint ember.

David Brent (Ricky Gervais brit komikus karaktere az Office-ből – a szerk) óta tudjuk, hogy óvakodnunk kell a szórakoztatni vágyó felszövegetektől, de Ancelottiban megvan a kellő önkontroll ahhoz, hogy ne essen szét az önéletrajz. Paolo Maldini nyilván túloz kicsit, mikor „páratlan tehetség komédiásnak” nevezi volt edzőjét a kötet előszavában, de ez a fajta túlkapás mégsem idegen a könyvtől, melynek szinte minden oldalán található az olasz mester mohóságára való utalást. Egy ponton Ancelotti így vall az ételek iránti olthatatlan vágyáról: „Életemben egyszer éreztem, hogy pszichiátriai kezelésre lenne szükségem: néztem Jurij Zsirkovot, de csak egy marhasteaket láttam helyette.”

A régi milánói rivális, José Mourinho is többször felbukkan a könyvben, és bár a tavalyi Chelsea–Inter BL-párharc előtt verbális fegyverszünetet kötött a két mester, Ancelotti könyvében mégis a következő becenevekkel látja el a portugált: A mindentudó, A nagy kommunikátor, A sajtókonferenciák lordja, A hatalmas provokátor. Ancelotti azért elismeri, hogy sok mindent átvett Mourinho edzőmódszereiből a Chelsea-nél. Az olasz később elmondja, hogy mit tanult Arrigo Sacchitól, Nils Liedholmától és Sven-Göran Erikssontól edzői pályája során – még Fabio Capellót is megemlíti, annak ellenére, hogy nem túl felhőtlen a viszonyuk. A Chelsea mestere büszkén számol be arról is, hogy hogyan tudta híres „karácsonyfa-formációját” az adott játékoskeretekre szabni. A könyvben – érthető okokból – kevesebb szó esik a londoni időszakról, mint az olasz évekről.

Ancelotti bevallja, hogy a világ futballjában a Liverpool törte a legtöbb borsot az orra alá. Az 1984-es BEK-döntőn szeretett Romáját intézték el a Mersey-partiak, majd jött a 2005-ös BL-döntő, ahol a Milan hiába vezetett három góllal a féldőben, a Liverpool a futballtörténelem egyik legnagyobb feltámadását produkálva fordítani tudott. Az isztambuli csoda elszenvedéseként beismeri, teljesen elszállt az agya a meccs után – persze könnyebb ilyen vallomásokot tenni úgy, hogy két év múlva már sikerült a döntőbeli revans.

Az olasz mesternek van még egy nagy álma. Szeretne egy afrikai csapatot irányítani a világbajnokságon, ahogy könyve bemutatóján elmondta: „Fizikálisan és technikailag mindenük megvan, de csapatként nem tudják kihozni a legjobbat magukból” Ancelotti meg épp ehhez ért a legjobban – persze, az évésen kívül.

(guardian)

A könyv *The Beautiful Games of an Ordinary Genius* (Egy közönséges génusz csodálatos játéka) címmel jelent meg, a magyar fordításban egyelőre kár reménykedni.

fourfourtwo.hu

Ajánló